

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Milana Lipovského a členov sudcov JUDr. Jána Mihala a JUDr. Jany Serbovej na neverejnom zasadnutí v Bratislave 30. januára 2008 v trestnej veci odsúdeného **J. Š.** pre trestný čin lúpeže podľa § 234 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.) a iné, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 8. novembra 2007, sp. zn. 3 Ntok 1/2006, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného **J. Š.**
sa z a m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 15. novembra 2002, sp. zn. 1 T 5/01, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu z 23. apríla 2003, sp. zn. 1 To 23/2003, **J. Š.** bol uznaný za vinného zo spáchania trestných činov

lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, ods. 3 Tr. zák. ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. a

nedovoleného ozbrojovania spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 185 ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. v podstate na tom skutkovom základe, že

J. Š. spolu s **K. D.** a ďalšou nezistenou osobou si zadovážili strelné zbrane (revolver, pištole, samopal a ručný granát), naplánovali spolu odcudzenie peňazí prevážaných do bane v Handlovej na výplatu jej zamestnancov, v noci zo 14. na 15. decembra 1998 si pripravili únikovú cestu a vykonali aj ďalšie opatrenia na dokonanie ich zámeru;

v Handlovej v priestoroch banského závodu 15. decembra 1998 čakali na príchod motorového vozidla privážajúceho peniaze v hotovosti, okolo 10.00 hod. streľbou zo zadovážených zbraní, resp. jej hrozbou prinútili osoby dovážajúce peniaze v dvoch osobných automobiloch a dvoch policajtov v ďalšom služobnom automobile polície sprevádzajúcich transport peňazí vystúpiť z nich, ľahnúť si na zem, policajtov ozbrojili (odcudzili im samopaly a pištole ako aj strelivo), zmocnili sa dvoch kufrov s peňažnou hotovosťou viac ako 6 200 000 Sk, zmocnili sa tiež spomínaného policajného služobného automobilu, na ktorom za sústavnej streľby utiekli aj s peniazmi, motorové vozidlo polície ukryli do vopred pripravenej garáže v Handlovej, potom na inom mieste do výťahovej šachty v dome ukryli odcudzené peniaze, použité a odcudzené zbrane a oblečenie;

odcudzením peňazí spôsobili akciovej spoločnosti H. so sídlom v P. škodu 6 213 100 Sk;

odcudzením automobilu, zbraní a streliva, poškodením motorových vozidiel streľbou na mieste prepadu a pod. spôsobili škodu polícii, spomínanej firme a M. K. v sume skoro 200 000 Sk;

J. Š. tento skutok spáchal po tom, ako bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu v P. z 26. júna 1996, v sp. zn. 2 T 388/95, za trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1 písm. b/, písm. c/, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. na trest odňatia slobody na tri roky, ktorý čiastočne vykonal, lebo 26. marca 1997 bol z jeho výkonu podmienene prepustený so stanovením skúšobnej doby na tri roky.

J. Š. bol spomínanými rozhodnutiami uznaný za vinného aj zo spáchania ďalších trestných činov, ktoré sú však z hľadiska tohto konania irelevantné.

J. Š. bol podľa § 234 ods. 3 Tr. zák., s použitím § 35 ods. 1 a § 42 ods. 1 Tr. zák., uložený úhrnný trest odňatia slobody na štrnásť rokov, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. zaradený do tretej nápravno-výchovnej skupiny; bolo tiež rozhodnuté o náhrade škody.

Odsúdený Š. si v súčasnosti vykonáva uložený trest odňatia slobody.

Odsúdený Š. podal na Krajskom súde v Trenčíne ako súde prvého stupňa návrh na povolenie obnovy konania, a to vo vzťahu ku skutku z 15. decembra 1998.

Odsúdený s poukazom na rôzne disproporcie tvrdil, že viacerí svedkovia, ktorí ako policajti konali vo veci, nevy povedali pravdivo a niektoré okolnosti vo forme nelegálnych dôkazov prispôbili situácii, aby J. Š. bol uznaný za páchatel'a inkriminovaného konania, čo on sám popiera.

Uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 8. novembra 2007, sp. zn. 3 Ntok 1/2006, podľa § 399 ods. 2 Tr. por. návrh odsúdeného J. Š. na povolenie obnovy konania bol zamietnutý.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tým, že aj po pomerne rozsiahlom dokazovaní v tomto konaní neboli preukázané také skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli zvrátiť pôvodné odsudzujúce rozhodnutia. Krajský súd zároveň vyslovil názor, že návrhy odsúdeného sa týkajú okolností, ktoré boli známe už v pôvodnom konaní, ako obhajoba J. Š. boli skúmané a posudzované, a preto nie sú splnené zákonné podmienky na povolenie obnovy konania v predmetnej trestnej veci.

Proti uzneseniu krajského súdu odsúdený podal sťažnosť, ktorou sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia s tým, aby súd prvého stupňa vo veci znovu konal a rozhodol. Odsúdený v sťažnosti v podstate opakoval dôvody svojho návrhu a pripojil k nemu aj kópie písomností zo spisu, ktoré podľa vysloveného názoru opodstatňujú jeho stanovisko.

Najvyšší súd ako súd rozhodujúci o sťažnosti (§ 190 ods. 2 písm. b/ Tr. por.) preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia a konanie tomu predchádzajúce; primárne konštatoval, že nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 193 ods. 1 písm. a/, písm. b/, Tr. por.

Krajský súd na základe návrhu odsúdeného vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a vypočujúc viacerých svedkov a po vykonaní tiež listinných dôkazov správne rezultoval, že nie sú splnené podmienky na povolenie obnovy konania.

Správne je konštatovanie súdu prvého stupňa, že neboli zistené fakty skôr neznáme, ktoré by samostatne alebo v spojení s už zistenými okolnosťami odôvodnili iné rozhodnutie o vine odsúdeného. V základe ide o dôkazy, ktoré boli známe už v pôvodnom konaní a odsúdený s poukazom na tvrdené rôzne nepresnosti v konaní sa vlastne snažil známym dôkazom dať iný význam a hodnotenie. Týmto postupom odsúdený principiálne sledoval vlastne prehodnotenie dôkazov vo svoj prospech, čo je iste v intenciách jeho pôvodnej obhajoby legálne, ale po právoplatnosti odsúdenia tomuto zámeru nemôže slúžiť inštitút mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je obnova konania. Tento inštitút je striktne viazaný na preukázanie nových skôr neznámych dôkazov, čo v rozhodovanej veci sa nestalo realitou. Súd rozhodujúci o sťažnosti poukazuje na odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého uznesenia, ktoré si osvojuje.

Krajský súd teda správne rozhodol, že neboli splnené zákonné podmienky na povolenie obnovy konania, sťažnostné námietky odsúdeného sú irelevantné, opakujúce vlastne len argumenty uvádzané v jeho návrhu, s ktorými sa už súd prvého stupňa vypořiadal, pričom konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu bolo v súlade s procesnými predpismi.

Najvyšší súd na tomto základe preto podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného J. Š. zamietol ako nedôvodnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 30. januára 2008

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: